

TOTTENHAM

Foto: Shutterstock

FAKTA**Jméno:** Hugo Lloris**Přezdívka:** –**Narozen:** 26. 12. 1986, Nice, Francie**Výška:** 188 cm**Váha:** 78 kg**Přednosti:** Výborný reflex a mrštnost, skvělý výběr místa a s ním spojená kontrola pokutového území.**Slabiny:** Slabší práce nohou.**Reprezentačních utkání/gólů (k 10. 9. 2018):**

104/0

Úspěchy: mistr světa (2018), vítěz Francouzského poháru (2012), Francouzského superpoháru/Trophée des champions (2012), nejlepší brankář Ligue 1 (2009, 2010, 2012), mistr Evropy do 19 let (2005)

Klub	Zápasů	Gólů	
2005/06	Nice	5	0
2006/07	Nice	37	0
2007/08	Nice	30	0
2008/09	Lyon	35	0
2009/10	Lyon	36	0
2010/11	Lyon	37	0
2011/12	Lyon	36	0
2012/13	Lyon	2	0
	Tottenham	27	0
2013/14	Tottenham	37	0
2014/15	Tottenham	35	0
2015/16	Tottenham	37	0
2016/17	Tottenham	34	0
2017/18	Tottenham	36	0
2018/19*	Tottenham	1	0

Hugo Lloris

TOTTENHAM HOTSPUR

Tu nejpitomějši a nejsměšnější chybu si Hugo Lloris schoval na úplně poslední zápas sezony. Tedy na finále mistrovství světa... V něm mu nevyšla klička, kterou mýnil obelstít dotírajícího chorvatského útočníka Maria Mandžukiče a ten dal jeden z nejsnadnějších gólů své pestré kariéry. Potrestal brankářovu klukovinu jako správce ovocného sadu vytáhá za ucho drzouna, jenž mu krade švestky přímo před očima.

Chyba celé sezony ve finále mistrovství světa? Šlo by to ironicky komentovat jako „parádní cit“ pro správné načasování. Šlo by psát o kixsu vedoucímu k traumatu, kterého se bez odborníka nezbavíte. To vše by šlo za předpokladu, že by se boj o světové zlato vyvíjel jinak. Jenže Llorisův lapsus přišel za tříbrankového francouzského vedení a Mandžukič už pouze snižoval na konečných 4:2. Šlo tedy o komediální, nikoli tragikomickou vložku, její autor místo následného zoufalství po skončení zlatého zápasu bouřlivě slavil.

A to nejen pouze coby brankář mistrů světa, ale rovnou jako jejich kapitán! A také jako jejich opora. I kdyby měla gólmanova chyba na vývoj finále větší vliv, i tak by zůstal jednou z klíčových postav, díky nimž se Francouzi do finále dostali. To, jak se zázračně rychle dostal pravačkou k tyči po pokusu Uruguayců ve čtvrtfinále, patří ke klenotům turnaje. Skvělý zákrok předvedl i v semifinále proti Belgii, též za něj mu patří absolutorium. Dokazovat kvality rodáka z Nice je zkrátka podobně zbytečné jako dokazovat východ slunce.

Poněkud zvláštnější je Llorisova role kapitána. Gólman totiž klame tělem: na první pohled není vůdčím typem, budí spíše nenápadný dojem. Jako by mu chyběly trochu ostřejší lokty. Přesto nikdo nikdy nevedl Francouze do důležitých bitev častěji než on. Ani věhlasné legendy Michel Platini, Laurent Blanc, Marcel Desailly či nynější kouč Didier Deschamps.

Hugo Lloris je zkrátka „tichá voda“ vzbuzující respekt mimo jiné tím, že se rozbouří v pravou chvíli; zakřičí-li, jsou všichni v pozoru, poněvadž je jasné, že jde skutečně do tuhého.

Llorisovo místo mezi nejzářivějšími esy francouzského fotbalu stvrzuje i fakt, že finále pro něj bylo reprezentačním duelem číslo 104. Právě tímto zápasem se ve statistikách odpoutal od Deschamps, další velkán Zinedine Zidane má 108 startů. A brankář může klidně pomýšlet i na rekordmana Liliana Thurama, který během své dlouhé kariéry nasbíral 142 utkání. Zlatý šampionát si prožil ve dvaatřiceti, takže může být i u pokusu o obhajobu. A kdo ví, třeba to potáhne ještě dál...

A třeba si udrží i vzrůstající křivku výkonů, jak o ní mluví Mauricio Pochettino, trenér Tottenhamu. „Hugo odvádí fantastickou práci,“ rozplývá se kouč. „Z mého pohledu se každou sezónu zlepšuje.“

Další lichoťky se linou z úst Francka Raviota, trenéra brankářů v reprezentaci: „Hugo je perfekcionista a nikdy neponechá nic náhodě.“

Lionel Letizi, který dělal Llorisovi dvojku na začátku jeho dráhy v Nice, ještě přidává: „Má zkušenosti a výtečně předvídá. Je jako počítač, který přesně ví, co kdy udělat.“

Lidé z gólmanova okolí hovoří rovněž o tom, jak je citlivý; tato vlastnost byla počátkem léta 2018 naplno uspokojena, nic není ve fotbale víc než stát se světovým šampionem. Nyní Lloris touží po velké trofeji s Tottenhamem, kde je od roku 2012 a pořád má prázdné ruce. Gólman nosí vždy na dresu kohouta – toho galského i toho, kterého má ve znaku londýnský klub. Ovšem vítězně zatím zakokhal jen jeden z kohoutů ...

Danijel Subašič

AS MONAKO

AS MONAKO

Foto: Shutterstock

FAKTA**Jméno:** Danijel Subašič**Přezdívka:** Suba**Narozen:** 27. 9. 1984, Zadar, Chorvatsko**Výška:** 191 cm**Váha:** 90 kg**Přednosti:** Reflex, koncentrace, likvidování standardních situací včetně penalt.**Slabiny:** Občas špatně vyhodnotí situaci a působí nejistě.**Reprezentačních utkání/gólů (k 10. 9. 2018):** 44/0**Úspěchy:** vicemistr světa (2018), mistr Francie (2017), vítěz Chorvatského poháru (2010), nejlepší brankář Ligue 1 (2017)

	Klub	Zápasů	Gólů
2003/04	NK Zadar	1	0
2004/05	NK Zadar	12	0
2005/06	NK Zadar	27	0
2006/07	NK Zadar	13	0
2007/08	NK Zadar	28	0
2008/09	Hajduk Split	31	0
2009/10	Hajduk Split	28	0
2010/11	Hajduk Split	20	0
2011/12	Hajduk Split	16	0
	AS Monaco	16	1
2012/13	AS Monaco	35	0
2013/14	AS Monaco	35	0
2014/15	AS Monaco	37	0
2015/16	AS Monaco	36	0
2016/17	AS Monaco	36	0
2017/18	AS Monaco	34	0
2018/19*	AS Monaco	0	0

* k 17. 9. 2017

Do finále světového šampionátu se dostal i chorvatský hráč Hrvoje Čustić; celou dobu byl na trávníku. Že ho marně hledáte v zápisech o utkání? Že ho marně hledáte i na soupisce týmu? V době finálového utkání byl Hrvoje Čustić už více než deset let mrtev: zesnul 3. dubna 2008 na následky zranění, které si přivodil během duelu domácí ligy, když v souboji o míč ztratil rovnováhu a hlavou narazil do blízké betonové zdi. „Od té doby nosím jeho portrét pod dresem, nikdy nevynechám,“ má jasno Danijel Subašič.

On a útočník Čustić rozjžděli v Zadaru slibnou kariéru. Byli to velcí kamarádi a krutou shodou okolností právě Subašič poslal rozehraním míče nešťastníka do fatálního souboje. „Tisíckrát jsem si říkal, proč jsem balon nerozehrál jinak,“ mučil se gólman nesmyslnými výčitkami. „Odletěl jsem tenkrát do Ameriky, abych před tragédií prchnul, ale bylo to zbytečné. Donekonečna jsem se ptal, proč to takto osud chtěl.“

Otázky, na které neexistují odpovědi... Zato ráznou odpověď měl Subašič pro představitele FIFA, kteří mu zakazovali ukazovat Čustićovu fotku na triku, neboť porušuje pravidlo nedovolující hráčům posílat politické ani osobní vzkazy. „Triko s Hrvojem jsem měl na sobě při zápasech za Zadar i Hajduk Split a nosím ho také v Monaku, kde hraju nyní. Mám ho i pod dresem národního týmu a na tom neholdám nic měnit,“ pronesl gólman, který mezi tyčemi mrštně mění pozice, ale v případě ústroje stál pevně na svém a nehnul ani o píď.

Proto došel Hrvoje Čustić až do finále. A kdo chce věřit mystice, ať si myslí, že Chorvatům do finále pomohl. Že byl strážným andělem muže, který strážil jejich bránu. Tričko se vzpomínkou na přítele nabídl Subašič všem zrakům po penaltách proti Dánsku, které posunuly balkánské mužstvo do čtvrtfinále. „Suba“ zlikvidoval tři pokusy a v galapředstavení pokračoval i v dalším kole, kdy úspěšným zákrokem v penaltovém nerváku rozesmutnil domácí Rusy.

Kromě semifinále tím gólman stvrdil i vlastní kredit, poněvadž ještě před show na šampionátu byl právem označován za specialistu na pokutové kopy.

Čtyři chycené penalty na mistrovství světa zaznamenali před chorvatským hrdinou pouze Němec Schumacher v roce 1982 a Argentinec Goycoechea o osm let později. I tohle jde vykládat jako mystické znamení: oba Subašičovi předchůdci dotáhli své týmy do finále, v něm však na vítězství nedosáhli. Totéž se opakovalo i do třetice.

Prokletí možná mohl Subašič prolomit, kdyby chytil penaltu s pořadovým číslem pět. Ve finále k tomu dostal možnost, avšak francouzský kanonýr Griezmann mu za stavu 1:1 nedal šanci; od toho okamžiku už Francouzi v zápase stále vedli a došli si v Moskvě po zlato.

Zatímco na francouzského kanonýra Subašič nevyzrál, na toho anglického ano: k závěrečnému boji o titul by se Chorvati vůbec nemuseli dostat, kdyby jejich brankář špičkou kopačky nevytlačil na tyč ránu, kterou na něj vyslal Harry Kane. To, že se do střely stihl vložit a tím zabránil gólu, odhalil až zpomalený záběr, přičemž tento zákrok lze s čistým svědomím označit za vůbec nejlepší z celého turnaje.

Během něj trápila Subašiče noha, zvlášť ve čtvrtfinále proti Rusku to několik minut vypadalo, že bude nucen vystřídat. On však zatnul zuby a navzdory bolesti úspěšně tvářil v tvář penaltám. Po nich prohlásil: „Nechtěl jsem to vzdát.“

Musel být statečný. I kvůli přáteli, jehož portrét nosí u srdce...